

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih misa i prije večernje mise preko tjedna.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XIII Broj 49 (639), 29. listopada 2023.

KRALJICA

XXX nedjelja kroz godinu

*Nasmiješi se i pokloni osmjech onome
tko ga nikad nije imao!*

*Uzmi zraku sunca i pusti da leti
tamo gdje kraljuje noć!*

*Uzmi suzu i pusti ju na lice
onoga tko nije nikada plakao!*

*Uzmi hrabrost i stavi ju u dušu
onoga tko se ne zna boriti!*

*Otkrij život te ga ispričaj
onome tko ga ne razumije!*

Uzmi nadu i živi u njezinu svjetlu!

*Uzmi dobrotu i pokloni ju
onome tko ne zna poklanjati!*

Otkrij ljubav i nastoji da ju svijet upozna.

Ghandi

**I. čitanje (Izl 22, 20-26), II. čitanje (1 Sol 1, 5c-10)
Evandjelje po Mateju (Mt 22, 34-40)**

**JEDINA ZAPOVIJED N. Z. - LJUBI BOGA I
BLIŽNJEGA SVOGA...**

Evandjelje nam govori kako je postajala trajna dvojba komu dati prednost: Bogu ili čovjeku. Kao da se trajno suprotstavljalo jednoga prema drugome (Prometeja Bogu). Suprotstavljalo se humano i religiozno. A opet s druge strane osjećalo se da jedno prožima drugo i da jedno treba drugo. Humano treba religiozno i religiozno humano. Nema ljubavi Boga bez ljubavi čovjeka, a isto tako nema ljubavi čovjeka ako se ne ljubi i Transcendenciju.

A Sam Isus je istovremeno jedno i drugo: Bog i čovjek. I ovo je kršćanstvo = pobožanstvenjena humanost i očovječena božanstvenost. Kršćanstvo je humanizam i religija. I zato ga je nezgodno potisnuti u neku 'privatnost'. Da li se ovo suprotstavljanje 'neba' i čovjeka čini baš radi toga jer se religiozno luči od svjetskoga, božansko od ljudskoga? Božansko prožima ljudsko, kao što i ljudsko u sebi nosi božansko, jer čovjek je 'slika Božja'.

Kad god i tko god udaljuje jedno od drugoga najviše nanosi štetu baš samome čovjeku. Božanska prožetost ljudskog nimalo ne umanjuje čovjekovu autonomnost. Bez povezanosti božanskog i ljudskog ne može se uočiti potpuna čovjekova stvarnost, čovjekova istina. Isto tako tko bi htio respektirati i poštivati samo Boga preskačući čovjeka upao bi u opasnost da ne bude u svojoj iluziji a ne u božanskoj stvarnosti. Kao i kad se hoće čovjeka odvojiti od božanskog vrlo lagano se sklizne i reducira čovjeka na životinju ili stvar. Ipak, kako reče sv. Toma, čovjek nije ni anđeo ni Bog, ali nije ni životinja.

Čovjek je biće horizonta. U sebi ima i božansko i životinjsko. 'Nebo' je u čovjeku, Bog je u čovjeku iako je različit od čovjeka. On je istovremeno transcendentan i imanentan (Nadilazi sve i sve prožima). Najistinitije se Boga prepoznaje u čovjeku, njegovoj slici i prilici. Stoga odvajanje Boga i čovjeka udaljavanje je od istine čovjeka i Boga. Ovu 'identifikaciju' Bog je očitovao i pokazao u Isusu Kristu.

Bog je opipljivo učinio spoznatljivim izjednačujući se s Čovjekom. Bog je postao čovjekom, Čovjek je postao kao Bog! Posljedica lučenja (odvajanja) Boga od čovjeka je zastrašivanje. Zar se na ovoj liniji ne događaju vjerski ratovi? Ubijalo se ljude 'radi Boga' (radi vjere). Narodi su se dijelili i suprotstavljali radi vjerovanja... Ginulo se za Boga, žrtvovalo se Bogu a zatvaralo se oči pred ljudima. Sve je ovo bilo posljedica odvajanja čovjeka i Boga, transcendencije i imanencije, neba i zemlje.

Bilo bi također promašeno da netko kaže: Ja poštujem čovjeka, i to je dosta. Ne, sam čovjek bez Transcendencije je manjkav pa i naša ljubav ne bi bila potpuna. Sama ljubav traži odnos prema sličnom sebi, prema transcendenciji. Stvari nam se mogu sviđati, ali dušu ljubimo. Pitanje je da li može biti 'jednodimenzionalni' humanizam, ili je svaki istinski humanizam usmjeren na božanski odnos, na Boga. Zato ljubiti Boga znači ljubiti i čovjeka, isto tako ljubiti čovjeka znači ljubiti Boga.

To je kršćanski osnova vjerovanja u Boga i čovjeka. To vjerovanje u Isusa Krista kao utjelovljenog Sina Božjeg. U Isusu se ispovijeda ljubav prema Bogu i ljubav prema čovjeku. Istovrijedno i istovremeno. Drugi čovjek nam nije neka umjetna slika niti izlika. Kao da bi ljubili drugoga radi Boga ili Boga radi drugoga. Sam se Bog poistovjećuje s drugim. On je u nama i našem drugom (bližnjem). Pa ljubeći drugoga mi ljubimo i Boga.

Osobit je to radost kad je isto čovjek toga i svjestan. Jer ima ljubavi kojima nedostaje svijest. Isus nas poučava da je Božanska Riječ u nama, da je u nama vječno svjetlo, da smo sinovi Božji. I spasenje je onima koji su toga postali svjesni. Spašeni su oni koji su spoznali Boga kao Oca. Trajnije žive u ozračju ljubavi Bože. Stoga odvajanje ili lučenje čovjeka od Boga je više sofističko nego li realno pitane.

I farizeji su ga sofistički koristili kao zamku Isusu. Ljubeći Boga ljubimo i čovjeka, ljubeći čovjeka ljubimo i Boga. Tu se ne radi o nekom sentimentu, nego se radi o odnosu ljubavi, o životnom angažmanu. Kad bi poslušali Isusove riječi i provodili ih u život tada bi se svi našli zajedno u istom Ocu i u istom čovječstvu. Mir bi zavladao u ljudskim srcima i u cijelom svijetu.